KURTULUŞ YOK TEK BAŞINA YA HEP BERABER YA HİÇBİRİMİZ!

kamu emekçileri bülteni

Kasım 2005 * Sayı 10 * Fiyatı 500.000 TL

* Sefalet ücretlerine,
* Kölelik yasalarına,
* Mezarda emekliliğe,
* Özelleştirmelere,
* Susurluk devletine karşı

Hesap sormak için sokağa, eyleme!

Şemdinli'de devlet suçüstü yakalandı!

Hesap sormak için sokağa, eyleme!

Şemdinli'de yaşanan olaylar devletin kimliği ve niteliği konusunda çok önemli açıklıklar sağladı. Deyim yerindeyse devlet suçüstü yakalandı. Olayın ayyuka çıkması sonrasında, her ne kadar devletin hemen hemen tüm üst düzey yöneticileri "suçluların üzerine gideceğiz" biçiminde laflar etseler de aslında niyetleri tıpkı Susurluk'ta olduğu gibi, faturayı üç-beş alt kademe tetikçinin üstüne yıkarak olaydan sıyrılmaktır. Oysa tüm belirtiler bu işin öyle üç-beş tane başına buyruk askerin işi olmadığını göstermektedir.

Şemdinli'de yaşananları burada bir kez daha hatırlatarak durumun önemini ve gerçek sorumluluğun kimde olduğunu göstermek istiyoruz. Olayların öncesi var, fakat patladığı yerden başlayalım. Olay günü, Şemdinli'deki bir kitabevi bombalanıyor. Bombalama sırasında dükkanda bulunan bir kişi ölüyor fakat dükkan sahibi bombayı atan kişinin peşinden koşup, halkı da yardıma çağırıyor. Halk, bombayı atanı bir otomobile bindiği sırada yakalıyor. Otomobilde iki jandarma astsubay var. Saldırganları yakalayan halk arabayı araştırıyor. Arabada yok yok; otomotik silahlar, bombalar, öldürülecek kişilerin ve bombalanacak mekanların listesi-krokileri, sayfalar dolusu aynı içerikte belge ve bu arada bombalanan kitabevine ilişkin ayrıntılı kroki vb. Olay burada bitmiyor. Polis bombacı askerleri halkın elinden kurtardıktan sonra Şemdinli savcısı olay yerine gelerek incelemelerde bulunuyor. Bu sırada olay yerinde bulunan halka ateş açılıyor ve bir kişi öldürülüyor. Ateş açanın daha sonra bir jandarma olduğu açıklanıyor ve bu jandarma da tutuklanıyor.

Olay bu biçimde patlak verdikten sonra Başbakan "olay lokal değil" derken, Kara Kuvvetleri Komutanı Büyükkanıt bombacı askerlerden birini "iyi tanıdığını" söyledi. Bunun üzerine bu asker (otomobilde yakalanan) serbest bırakıldı. Sonuçta koparılan gürültü ve okunan kararlılık masallarına karşın bombacı askerler serbest kalırken, bu olayda yeralan bir itirafçıyla savcının olay yerinde keşif yaptığı sırada halkın üzerine kurşun yağdıran bir asker tutuklandı. Ancak olayı protesto eden halkın üzerine kurşun sıkılmaya devam edilmektedir. Bu olaydan birkaç gün sonra Yüksekova'da olayı protesto eden halkın üzerine kurşun sıkılarak 5 kişi daha öldürüldü.

Bu olayların ardından tekrar başa dönersek, Şemdinli'de halk, devleti suçüstü yakalamıştır. Öyledir çünkü, böyle bir olayın üç-beş kişinin işi olması mümkün değildir. Ki olaylar da öyle bir günlük değildir. Bu olaydan 10-15 gün önce akşam

saatlerinde her zamankinin aksine devletin resmi kurumları ortalığı boşaltmış ve aynı sıralarda Şemdinli'nin ana caddesi üzerinde bulunan onlarca işyeri birden bombalanmıştır. Ayrıca bombayı atan şahıslar belli ki sistemli bir çalışma ve planlama ile hareket etmektedirler ve yaptıkları her hareket bölgedeki komutanlığın günübirlik izinleriyle olmaktadır. Bunu bir yana bırakıp son dönemde devlet katında yaşananlara baktığımızda yine aynı noktaya varıyoruz. Hatırlanırsa Genelkurmay artan silahlı eylemleri gerekçe göstererek yetki ve ayrıca TMY'nin yeniden (oldukça katı şekilde) düzenlenmesini istiyordu. Bu istekler özünde sözde terörle mücadele adı altında her türlü kirli ve kanlı işi yapma kolaylığı demekti. İşte bu isteklerin ne olduğu Şemdinli ile birlikte ayan beyan ortadadır.

Sözümüz buraya gelmişken hemen belirtelim ki, Şemdinli'de adice bombalar atan, cinayetler gerçekleştiren bu devletin, bayrak provokasyonunu ve diğer bombalamaları planlayıp gerçekleştirmediğini kim söyleyebilir? Kaldı ki birçok olayda da eldeki veriler aynı adresi göstermektedir: Devletin yönetici çekirdeği ordu. Bunlar bir yana Susurluklar, Sivaslar, Maraşlar, Çorumlar ve daha nice katliamların bizzat devletin en üst kademelerinden planlanıp çeşitli maşalar vasıtasıyla gerçekleştirildiğini bilmeyen var mıdır? İşte bugün bir kez daha bu devlet gerçeğiyle yüzleşiyoruz. Bu devlet, burjuvazinin ve emperyalizmin işçi-emekçiler ve ezilen halklar üzerindeki sömürücü ve sömürgeci boyunduruğu devam etsin diye vardır. Bunun için halkın kanı sınırsız ve vahşice dökülmekte, en bayağısından alçakça komplo ve provokasyonlar düzenlenmektedir. Bu onun mayasıdır. Geçmişinde de bugününde de yarınında da bu kirli ve kanlı yöntemlerden vazgeçemez.

İşte bu nedenle bizim işimiz üç-beş tetikçiyle değil, bu kanlı ve kirli burjuva devletin kendisiyledir. Bu ülkede yaşayan her işçi, her emekçi, her yoksul ve her Kürt bilmelidir ki bu burjuva sınıf aygıtı varolduğu müddetçe ne insanca bir yaşam, ne huzur, ve ne de barış mümkündür. Dolayısıyla, haklı ve meşru taleplerle mücadele eden her türden toplumsal olayı "terör" eylemi olarak niteleyen, işçi ve emekçilere, ezilen halklara polisiyle, jandarmasıyla, copuyla, bombasıyla, panzeriyle, kurşunlarıyla saldıran sermaye devleti asıl teröristtir. Tüm kurum ve mekanizmalarıyla kokuşmuş ve çürümüş düzenden ve katliamcı devletten hesap sormak için alanlarda mücadeleyi yükseltmeliyiz.

Eğitim-Sen Ege Bölge Toplantısı

13 Kasım günü İzmir'de yapılan Eğitim-Sen Bölge toplantısına 150'si il dışından (Kütahya, Uşak, Muğla, Denizli, Balıkesir, Manisa, Aydın) olmak üzere 300 eğitim emekçisi katıldı.

Toplantı her ne kadar genel üyeye açık bölge toplantısı olarak adlandırılsa da Başkanlar Kurulu toplantısı biçiminde gerçekleşti. Gündem, "Bilgilendirme ve 24 Kasım eylemi" üzerineydi.

Toplantının açılışını yapan Eğitim-Sen Genel Başkanı A. Dinçer, sendikanın son süreci hakkında çok kısa bir açıklama yaparak bölge toplantılarının amacını anlattı. 24 Kasım eylemlilik sürecinin hangi talepler etrafında gelişeceğini, taleplerin topluma anlatılması ve diğer kesimlerle ortaklaştırılmaya çalışılması gerektiğinin altını çizdi.

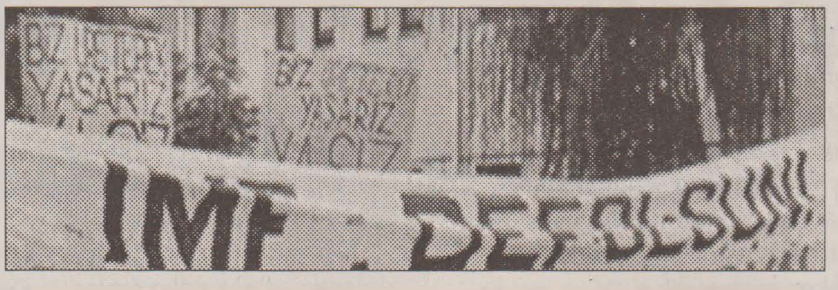
Ardından şube başkanları sözaldı.

Yapılan konuşmalar ortak dil, kültür ve değerler, yeniden yapılanma ile Tüzük Kurultayı ekseninde gerçekleşti. Özellikle son birkaç yıllık süreç kayıp olarak nitelendirildi. Herşey son yıl üzerinden devletin baskıları, neo-liberal saldırılar üzerinden açıklanmaya çalışıldı. Kapatma davası öncesi unutularak tüm sorunlar son süreç, teknik eksiklikler, iletişim sorunu, işyeri temsilciliğinin işletilememesi vb. üzerinden açıklanmaya çalışıldı. Ardından yeni sürecin nasıl örgütleneceği vb. tartışıldı.

Yeni sürece yüklenmek gerektiğinin özellikle yönetimler tarafından dile getirilmesi elbette bir anlam taşımaktadır. Ancak unutulmamalıdır ki etkin kitlesel ve başarılı eylemlerin yaşama geçirilebilmesi tabandaki güvensizliğin giderilmesi, işyerlerinin yeniden kazanılması ile mümkündür. Bu da yönetimlerin biraraya geldiği toplantılarla sağlanamaz. Eğer eksiklikleri gidermede ciddi bir adım atılamazsa, uzlaşmacı mücadele çizgisi ve anlayışlarla hesaplaşılmazsa, özellikle eylem kararları üstten alınan ve alta dayatılan içi boş kararlar olarak gündeme gelirse, işyerinde yaşanan sorunlar sendikanın gündemi haline getirilemezse, işyerinde yaşanan saldırıların genel siyasal ve sınıfsal süreçlerle ilgisi kurulamazsa "işyerlerine geri dönülmeli, demokratik işleyiş kazandırılmalı, karar organları en alt örgütlenmelere, birimlere indirgenmeli" vb. vurgular bir anlam ifade etmez. Ayrıca inandırıcılığı da olmaz.

Sosyalist Kamu Emekçileri/İzmir

İMF'ye, sermayeye, savaşa değil emekçiye bütçe!

2006 bütçesi, büyük burjuvazinin, uluslararası mali kuruluşların ve dolayısıyla emperyalistlerin çıkarları doğrultusunda İMF ve Dünya Bankası yetkilileri tarafından hazırlandı. AKP'ye de bu bütçeyi Meclis'ten geçirme işi kaldı.

Bütçe, bir devletin gelir-giderlerinin planlanmasına dayanır. Bu çerçevede öncelikler belirlenir ve kaynakların buna göre kullanılması planlanır. Bütçenin ilk kaynağı kamu adına çalıştırılan kuruluşlardan (ki bunlara Kamu İktisadi Teşekkülleri deniliyor) elde ettiği gelirlerden oluşmaktadır.

Bütçenin ikinci kaynağını ise servet, üretim, gelir, harcama vb. üzerinden alınan vergiler oluşturuyor. Bu vergilerin adil alınması kapitalist devletlerin doğasına aykırıdır. Çünkü bu devletlerde servetin de, üretimin de sahibi iktidardaki burjuvazidir. İşte bundan dolayı kural olduğu üzere vergilerin büyük bölümü ücretli çalışan işçi ve emekçilerden daha ceplerine girmeden alınmakta, burjuvaların hiç ödediği görülmeyen vergi borçları ise düzenli olarak affedilmektedir.

Bütçe gelirinin diğer büyük kalemini ise dolaylı vergiler oluşturmaktadır. Tüketim üzerinden alınan dolaylı vergilerin büyük bir kısmını ise işçi ve emekçiler ödemektedir. Dolaylı vergiler bütçenin '98 yılında %54.42'sini, '99'da 54.59'unu, 2000'de 59.87'sini, 2002'de 65,9'unu, 2003'de 66.25'ini, 2004'de 65'ini oluşturdu. Bu yıl bu rakamın %74'e, 2006'da da %75'e çıkarılması hedefleniyor.

Yine kaynak yaratmak için giderlerden de kısıtlama yapıldığı ve yapılacağı da açıktır. Kuşkusuz ki hükümet kamu sektörlerine yatırımları azaltma yolunu yasalarla düzlüyor. Kamu Personel Yasası ile eğitimin ve sağlığın 'etkin ve verimli' kullanımını sağlamak iddiasıyla bu alanları piyasanın insafına bırakıyor. Aynı zamanda bu alandaki işçi ve emekçileri sözleşmeli personel haline getirerek ücretlerden kısıtlamalara gidiyor. Böylelikle sermaye devleti işçi ve emekçilerin doğrudan yararlandığı eğitim, sağlık gibi alanları tamamen terkediyor.

Sermaye hükümeti %6,5'luk bir faiz dışı fazla hesaplıyor. İMF ile yapılan stand-by anlaşmalarında da sürekli bir faiz dışı fazladan bahsediliyor. Faiz dışı fazlayı şöyle tanımlamak mümkün: Bütçede geçmişten alınan borçların faizlerine yapılan harcamalar ve bunun dışında kalan diğer giderlerin toplamı. Eğer bütçe geliri giderlerden fazla ise buna faiz dışı fazla deniyor. Faiz dışı fazla hedefi de bu fazlanın milli gelire oranı üzerinden hesaplanıyor ve esas olarak kamu hizmetlerinden kesilen, sefaletimiz pahasına bizlere ödenmeyen kaynaklardan sağlanıyor. İşte bu faiz dışı fazlayı hükümet faiz ödemelerine aktarıyor.

"Eğitime önemli bir pay ayrılıyor" söylemini diline dolayan burjuva medyanın bu söylemine de biraz değinelim. Sermaye devleti eğitim alanında sadece eğitim emekçilerinin ücretlerini ödemekle yetiniyor. Okulların odun-kömür paralarından tutun da hizmetli ödeneğine, bakım onarım masraflarına kadar hiçbir harcamayı karşılamıyor. Lakin sermaye iktidarı, bu sorunları görmezden geliyor. Onlara göre sorun, özel okullarda çocuğunu okutmak isteyen velilere devlet tarafından düşük faizli kredi verilmemesi, özel okulların elektrik, su borçlarına devlet tarafından karşılanmaması, özel okullarda çocuğunu okutan velilerin harcamalarının vergiden düşürülmemesi vb. Bunlar için kollar sıvanıyor. Velilere çocuklarını özel okullarda okutmak için düşük faizli kredi sağlanıyor. Özel okulların elektrik-su borçlarında iyileştirmelere gidiliyor. Çocuğunu özel okullarda okutan velilerin harcamaları vergiden düşürülerek güya eğitim alanındaki tüm sorunlar çözülüyor.

"Faiz ödemelerinde azalma yaşandığı" söyleminin de geçerliliği yoktur. Faiz ödemeleri bütçe giderlerinin %30'undan fazlasını oluşturuyor. Sermaye hükümetinin temel hedefi borçları çevirmektir. Ekonomik yönetim bütün gücünü ve enerjisini ekonominin bütün olanaklarını ve kaynaklarını borçların döndürülmesi yoluyla yerli ve yabancı tekellere aktarıyor.

Türkiye uluslararası mali sermaye ile yerli kapitalistlerin oluşturduğu bir tefeciler koalisyonuna teslim edilmiş durumdadır. Bu teslimiyeti ortadan kaldıracak işçi sınıfının ve emekçilerin ortak mücadelesidir.

İMF-TÜSİAD'a değil emekçiye bütçe!
Fedakârlığı artık kapitalistler yapsın!

Sosyal Güvenlik Reformu-Genel Sağlık Sigortası:

Sermaye iktidarı emekçiye mezar kazıyor!

Kamu hizmet alanlarını ticarileştirme ve özelleştirme amacını taşıyan "Kamu Yönetimi Reformu" başlıklı saldırı yasaları için hazırlıklar devam ediyor. Önemli bir kamu hizmeti olan sağlık ve sigorta hizmetleri de bu programdan nasibini "Sosyal Güvenlik Reformu" ve "Genel Sağlık Sigortası (GSS)" ile alıyor. "Sosyal Güvenlik Reformu", bir yandan sağlık çalışanlarının tüm sosyal haklarını gaspediyor, diğer yandan sözleşmeli, iş güvencesiz, kısmi zamanlı, düşük ücretli istihdam biçimini dayatırken kamu emekçilerini örgütlenme, sendikal mücadele gibi birçok haktan da yoksun bırakmaktadır. Öte yandan ise bu haklardan yararlanan işçi-emekçilerin mevcut sosyal güvencelerini de ortadan kaldırmaktadır.

1999 yılında uygulamaya konulan "Sosyal Güvenlikte Birinci Reform Paketi"yle, emeklilik yaşı 58-60'a, emeklilik için prim gün sayısı 7 bine çıkarılmış; sağlık güvencesinden yararlanabilmek için staj süresi getirilmiş. yaşlılık, sakatlık ve malul aylığı alma koşulları zorlaştırılmıştı. Bugün bahsettiğimiz reform paketi ise 2003 yılında kamuoyuna açıklanmış, aslı Dünya Bankası'nın (DB) hazırladığı "Türkiye'nin Emeklilik Sistemi ve Reform Önerileri" adlı rapor olup, '99 yılında çıkarılan paketten daha ağır koşulları içermektedir. Bu tasarıya göre emeklilik yaşı kademeli olarak 68'e, emekli olmak için toplam prim gün sayısı 9 bine çıkarılıyor. Emekli aylığı hesaplama sistemi değiştirilerek emeklilik maaşları düşürülüyor; malul aylığı bağlanma koşulları daha da zorlaştırılıyor.

Sosyal güvenliğin yeniden yapılandırılması için üç temel düzenleme öngörülüyor. Bunlar: Genel Sağık Sigortası (GSS), Sosyal Yardım ve Hizmetler, Emeklilik Sigortası'dır.

Burada esas konumuz olan GSS'yi ele almadan önce "Sosyal Yardım ve Hizmetler" için de bir açıklama yapmak gerekiyor.

2004 yılında AKP'nin bütçeden sosyal yardıma ayırdığı pay neredeyse tüm zamanların en yüksek tutarıydı. Nüfusunun üçte ikisinin yoksulluk sınırı, önemli bir kısmının da açlık sınırının altında yaşadığı Türkiye'de uygulamaya konulan ekonomi politikaları nedeniyle yoksul kesimlerin sorunları daha da boyutlanmakta ve bu kesim düzen için potansiyel tehlike olmaktadır. AKP hükümetinin sosyal yardımları önemsemesinin arkasında yatan nedenlerden biri budur. Diğer bir neden ise sürdürülebilir-yönetilebilir yoksulluğun sağlanması için "yardım" yönteminin sosyal güvenlikten çok daha ucuza malolmasıdır.

Sosyal Yardım ve Hizmetler alanında yapılması öngörülen yeni düzenlemelerle sosyal yardım fonunun genişletilmesi, güçlendirilmesi hedeflenmektedir. Bir başka deyişle hedef işçi-emekçilerin yardıma muhtaç "bireylere" dönüştürülmesi, "hak" kavramının rafa kaldırılmasıdır.

Genel Sağlık Sigortası ile sağlık hak olmaktan çıkarılıyor

Dünya Bankası'nın hazırladığı Sağlıkta Dönüşüm Programı sağlık hizmetlerinin her basamağı için farklı çözümler öneriyor.

- 1. basamak sağlık hizmetleri için AİLE HEKİMLİĞİ
- 2. basamak sağlık hizmetleri için, piyasa ekonomisine uygun, idari ve mali özerkliğe sahip SAĞLIK İŞLETMELERİ
- Sağlık hizmetlerinin finansmanı için GENEL SAĞLIK SİGORTASI

Genel Sağlık Sigortası, herkese eşit hizmet olanakları sağlanacağı, herkese istediği yerde istediği hekime tedavi olma özgürlüğü sağlayacağı üzerinden

gerekçelendirilmektedir. Ayrıca "kamu" kurumlarının devlete yük olduğu, devletin bu alandan elini çekerek, kurumların finansman sorununu kendi olanaklarıyla sağlaması gerektiği de dillendirilmektedir.

Sağlık hizmetlerinin finansman sorunu için iki temel sistem mevcuttur. Birincisi genel vergi sistemiyle finansmanı sağlamak, ikincisi ise sigorta sistemiyle finanse etmektir. Genel vergi sistemi diğer sistemle karşılaştırıldığında görece emekçilerin yararınadır. Bu sistemde yüksek gelirliden yüksek vergi, düşük gelirliden düşük vergi alınarak devlet bütçesinden sağlık hizmetlerinin finansmanı sağlanır. Sigorta sisteminde ise herkesten eşit oranda prim alınarak sağlık kuruluşları kendi finansmanını prim toplayan kuruluş aracılığıyla (burada Genel Sağlık Sigortası idaresi) sağlar. Bu şekilde sermaye zaten büyük kısmını ödemediği vergi yükünü daha da hafifletmiş olur.

Ancak Genel Sağlık Sigortası uygulamasında sermayenin kazancı göründüğünden çok daha fazla olacaktır. Bugün sağlık sektöründe dönen para, yıllık ortalama 11 milyar dolardır. Sigorta kurumlarının (SSK, Emekli Sandığı, Bağ-Kur) bir çatı altında toplanmasıyla, primler Genel Sağlık Sigortası idaresinde toplanacak, buradan ise kolayca piyasanın kullanımına açılacaktır. Yasaya göre hastanelerle, aile hekimleriyle anlaşma yapacak olan kurum da Genel Sağlık Sigortası idaresidir. İdare uygun gördüğü koşullarda hizmet üretmeyen tabiplerle, sağlık kuruluşlarıyla (bunlar daha çok küçük poliklinikler olacaktır) anlaşma imzalamayacaktır. Bu yolla sağlık alanında da tekelleşme sürecinin önü açılacaktır.

"Sağlık hizmetinde standartların olması hizmet kalitesini arttıracak" düşüncesi ise ancak görünüşte kalmaktadır. Prim ödeyen emekçi karşılığını da bekleyecektir. Burada moral risk adı verilen tablo karşımıza çıkmaktadır. Müşteri konumundaki hasta bireyi memnun etmek için istenilen bütün ilaçlar yazılacak, gereksiz birçok tetkik yapılacak, koruyucu ve tedavi edici sağlık hizmeti anlayışı yerine bireyi memnun etme amacı temel alınacaktır.

Temel Teminat Paketi

Genel Sağlık Sigortası ile yaptırılan sigorta, ancak TEMEL TEMİNAT PAKETİ diye adlandırılan sağlık giderlerini karşılamaktadır. Paketin içeriğinde kronik uzun süreli hastalıkların tedavisi, baston, gözlük, tekerlekli sandalye gibi malzeme ödenekleri yeralmamaktadır. Dolayısıyla insanların ihtiyaçları karşılanmayacak, bu koşullarda özel sigorta bir gereklilik haline gelecektir. Bu da "kamunun"

kullandığı sigorta primlerinin özel sigorta şirketlerine aktarılması anlamına gelmektedir. Radikal gazetesinin 4 Kasım '05 tarihli sayısında Ak Emeklilik Genel Müdürü şu açıklamayı yapıyor "...önümüzdeki yıl bireysel emeklilik ve hayat sigortacılığı yılı olacak...". Sosyal güvenlik sistemindeki sorunlar ve ihtiyaçlar gözönüne alındığında bireysel emekliliğin büyük önem kazandığını, beklenen kamu ve yönetmelik değişikliklerinin gerçekleşmesi halinde önümüzdeki yıl bu alanda da hareketlenme olacağını ekliyor. Görüldüğü gibi Genel Sağlık Sigortası özel emeklilik şirketlerine kaynak aktarımını da sağlayacaktır.

Prim Toplama Sistemi

Yasada prim ödeme oranı %12 olarak öngörülmektedir. Bunun %6'sı işçi, %6.5'i işveren tarafından ödenecektir. İşverenin ödediği primin %30'u ödediği vergiden düşürülerek işverene vergi muafiyeti sağlanacaktır. Prim ödeme alt sınırı asgari ücret (488 YTL), üst sınırı ise bunun 6.5 katı (3.176 YTL) olarak belirlenmiştir. Asgari ücretin altında geliri olanlar alt sınır üzerinden, üst sınırdan fazla geliri olanlarsa üst sınır üzerinden prim ödeyeceklerdir. Yasanın kimler için hazırlandığı buradan da açıkça görülebilmektedir.

Aile Hekimliği

Sağlık hizmetlerinde temel basamak, toplum sağlığını korumaya, geliştirmeye, yaşam kalitesini arttırmaya dönük işlevi olan birinci basamak sağlık hizmetleridir. Birinci basamak sağlık hizmetleri bulaşıcı hatalıkların önlenmesi, aşı uygulamaları, çevre sağlığı gibi koruyucu hizmetleri kapsar. 1961 yılında çıkarılan "Sağlık Hizmetlerinin Sosyalleştirilmesi Kanunu"yla birlikte sağlık ocakları, ana çocuk sağlığı-aile planlaması merkezleri yaygınlaştırılmış, toplum olarak sağlığın korunup geliştirilmesine dayalı çalışmalar yapılmıştı. Ancak '80 sonrası neo-liberal politikalar

sağlık alanında da etkisini göstermiş, birinci basamak sağlık hizmetlerine ayrılan pay zaman içinde toplam sağlık harcamalarının %7'sinden %1'e kadar gerilemiş, diğer taraftan özel hastanelere kaynak aktarımı arttırılmıştır.

Sağlıkta dönüşüm programının 1. basamak sağlık hizmeti için öngördüğü aile hekimliği ise daha çok tedavi edici hizmetleri kapsamaktadır. Aile hekimliği pilot bölgesi olarak seçilen Düzce'de bir yıldır bu sistem uygulanmaya çalışılmaktadır. Burada aile sağlığı merkezleri açılmış, her merkezde bir aile hekimi, bir aile sağlığı elamanı (ebe-hemşire) bulunmaktadır. Burada bulunan sağlık emekçileri sözleşmeli aile hekimliği-aile sağlığı elamanlığına geçiş yapmaları için zorlanmışlardır. Düzce'de bu sisteme gönüllü katılan sağlık emekçisinin sayısı çok azdır.

Aile Hekimliği yönetmeliğine göre yıl içinde belli bir hasta sayısına ulaşamayan (asgari rakam 4 bindir) aile hekiminin sözleşmesi feshedilmektedir. Ayrıca yönetmelikte "aile sağlığı elemanı sözleşmeyi hekimle yapar" ibaresi yeralarak birinci basamak sağlık çalışanlarının iş güvencesi hekime teslim edilmiştir. Düzce örneği, çocuklu, yaşlı, herhangi bir rahatsızlığı ya da hastalığı olan veya "güzel" olmayan ebe-hemşirelerle aile hekimlerinin sözleşme imzalamadığını da göstermektedir. Açıkçası işe girme kıstasları burjuva kültüre göre şekillenmektedir. Yönetmelikte aile sağlığı elemanının görevi açıkça belirtilmemiş, bazı görevler sıralanıp arkasına "aile hekiminin verdiği görevleri yapar" ibaresi konulmuştur. Bu da esnek, kuralsız çalışma koşullarını getirecektir.

Aile hekimliği sistemi sağlık emekçilerinin birbirleriyle rekabet etmesini körükleyecek, sağlık hizmeti anlayışının temeli olan ekip hizmeti anlayışı yerini, piyasanın rekabet koşullarına ayak uydurmaya çalışan emekçilere ve "nasıl daha fazla kâr ederim anlayışına" bırakacaktır. Böylece sağlık emekçilerinin biraraya gelerek örgütlenmelerinin, mücadele etmelerinin önüne bir set daha konulmuş olacaktır.

Burjuvazi bütün bu yasaları uygulamaya koyarak kâr marjını arttırmayı, sömürüyü daha da katmerleştirmeyi hedeflemektedir. Bu yoldaki çalışmalar son hızla devam etmektedir.

Yaşama koşulları her gün biraz daha kötüleşen işçi-emekçiler içinse bir tek çözüm kalmaktadır; işyerlerinde, bütün yaşam alanlarında örgütlenerek, mücadele etmek.

Kamusal hizmetleri tasfiye etmeye dönük bütün yasa tasarıları geri çekilsin!

Herkese eşit-parasız sağlık ve sosyal güvenlik hizmeti!

Eğitim-Sen Ankara Bölge Toplantısı

Eğitim-Sen Ankara Bölge Toplantısı 12 Kasım günü yapıldı. 9 ilden 200 kişi katıldı. Toplantı Alaaddin Dinçer'in konuşmasıyla başladı. Dinçer konuşmasında, Eğitim-Sen'in "kurumsallaşamama" sorunu yaşadığını, karar alma süreçlerinin giderek merkezileştiğini, yukarıdan aşağıya doğru şekillendiğini, işyerleriyle olan bağların giderek zayıfladığını söyledi.

Toplantıda 24-26 Kasım tarihlerinde yapılacak olan "Büyük Eğitimci Yürüyüşü"ne büyük önem verildiği gözlendi. 24-26 Kasım eylemine dair verilen ayrıntılardan sonra Eğitim-Sen'de yaşanan kopuşlara dair düşünceler ortaya konuldu. "Başka bir sendikal yapılanmaya gitmek üzere kopanların önüne geçilemediği, ancak Eğitim-Sen'in sahip olduğu 'psikolojik üstünlük' sayesinde örgütlenme çalışmalarına hız verileceği" söylendi.

Ardından 8 ilden birer temsilci konuştu. Bu konuşmalarda, 24-26 Kasım eyleminin hak almayla sonuçlanması gerektiği söylendi ve genel olarak farklı bir sendika kurmak üzere ayrılanlara dair olumlu ve olumsuz yönde değerlendirmeler yapıldı. "Apolet yasası" eleştirildi. Eğitim-Sen'in bu süreçte "sınıfta kaldığı" söylendi.

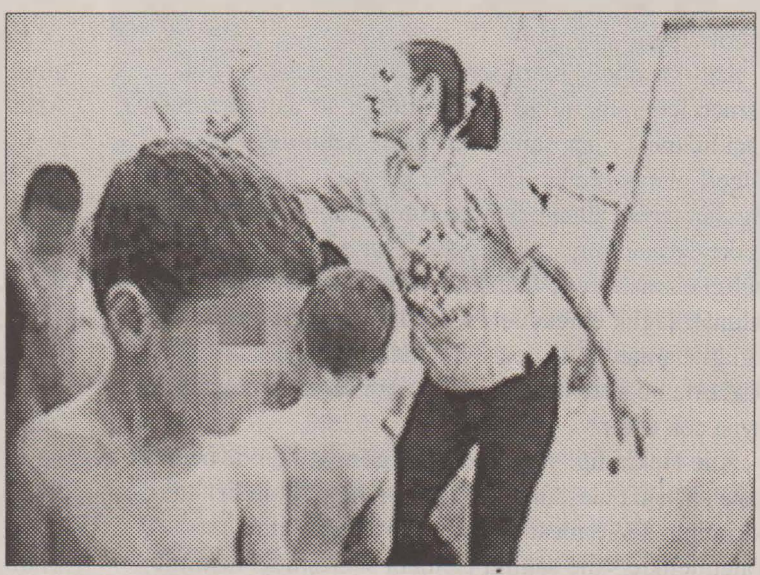
Yüksek katılımlı geçen bölge toplantısı şu gerçekleri açığa bir kez daha çıkarmıştır: Yönetimler tabandan kopuktur ama kamu emekçileri mevcut durumu değiştirecek dinamiklere sahiptir. Sorun tabanın örgütlü ve bağımsız bir iradeyi ortaya çıkarabilecek bilince sahip olmamasındandır. Bu anlamda, üyelerin olmadığı toplantılarda kararlar almak, eleştirilmesi gereken bir diğer noktadır. Bölge toplantısının da, ilkin yalnızca yönetim kurulları ile sınırlandırılması düşünülmüş, sonra üyelerin katılımının yolu açılmıştı. Dahası, yapılacak eylem öncesi yerellerin, işyerlerinin toplantılar yapması, tüm şube ve temsilcilikler tarafından planlama ve değerlendirme yapılması gerekmektedir. Böylelikle kamu emekçileri hem örgütlülüklerini daha çok benimseyecekler ve o ölçüde sahip çıkacaklar, hem de sendika merkezlerini yönlendirmeyi başaracak bir gücü temsil edeceklerdir.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Ankara

Malatya'da çocuklara işkence olayının gösterdiği;

Her taşın altından özelleştirme-taşeronlaştırma çıkıyor!

Sosyal Hizmetler'de neler oluyor?

Malatya'da 0-6 yaş çocuk yuvasında çocuklara uygulanan şiddet sosyal hizmetleri yeniden gündeme taşıdı. Yeniden diyoruz çünkü yetiştirme yurtları ve yaşanan sorunlar döngüsel bir biçimde gün yüzüne çıkmaktadır. Çocuk ve Kadından Sorumlu Devlet Bakanlığı'nın verilerine göre, Sosyal Hizmetler ve Çocuk Esirgeme Kurumu'na (SHÇEK) bağlı kuruluşlarda kalan çocuklara karşı cinsel taciz ve istismar olaylarına ilişkin son 5 yılda 478 dava açıldı. Ancak yaşanan her olaydan sonra personeli cezalandırmaya dönük birkaç adım atılmakta ve bir sonraki döngü beklenmektedir. Sosyal hizmet alanında kaynak yetersizliği, eğitimli kadro eksikliği, partizanca uygulamalar gibi köklü sorunlar olmasına rağmen, sorunların üstesinden gelmek yerine ya bir kenara bırakılmakta ya da mevcut işleyişi daha geriye götürecek uygulamalar yürürlüğe konulmaktadır. Malatya'da medyaya yansıdığı kadarıyla bile canımızı acıtan görüntüler de varolanı değiştirmedi.

Bu taşın altından da özelleştirme ve taşeronlaştırma çıktı

Bugün Sosyal Hizmet ve Çocuk Esirgeme Kurumu'nda 17 bin kadroya ihtiyaç duyulurken hizmet 8300 personelle verilmeye çalışılmaktadır. Bu hizmeti vermeye çalışan personel ise sosyal hizmet alanında gerekli eğitimi almamış, partizan uygulamalarla göreve getirilmiş, sözleşmeli ve çoğunlukla asgari ücretlilerden oluşmaktadır. Çalışanların yarıya yakını (4 bin civarı) taşeronlar aracılığıyla istihdam edilmektedir. Yasaya göre taşerona bağlı çalışanlar sadece yardımcı hizmetlerde ve mutfakta görev alabilecekken, Malatya'da görüldüğü gibi çocuk bakım hizmetlerinde görev yapmaktadırlar. Bu niteliklere ve istihdam koşullarına sahip çalışanlardan iyi bir hizmet beklemek kuşkusuz olanaksızdır. Bu nedenle çocuklara uygulanan şiddeti hiçbir biçimde makul bulmak mümkün değilse de sorunun çözümü noktasında genel işleyişe bakmak gerekmektedir.

AKP hükümeti de dahil olmak üzere tüm düzen partileri SHÇEK'te kadrolaşmayı temel hedef olarak görüp ona uygun davranmışlardır. '96-97 yılında Refah-Yol hükümeti döneminde kadrolaşma furyası yaşanmış, ilahiyat, imam hatip mezunları bu kuruluşlara atanmıştır. AKP hükümeti döneminde ise 2 genel müdür ve daire başkanları değiştirilmiş, imam hatip ve ilahiyat fakültesi mezunları görevde yükselme yönetmeliği değiştirilerek kuruma dışarıdan atanmıştır. Özetle AKP hükümeti sosyal hizmetlerde barınan çocukları kendi ideolojik formasyonuna göre yetiştirmeyi hedef olarak belirlemiştir. Bu amaçla 2005 yılında Diyanet İşleri Başkanlığı tarafından yayınlanan "Din hizmetlerinin daha etkili ve verimli bir şekilde yürütülmesi için alınması gereken tedbirler" genelgesi ilk olarak yetiştirme yurtlarında uygulanmaya konmuştur. İzmir ve Mersin'deki çocuk yuvaları ve yetiştirme yurtlarında "kutlu doğum haftası" etkinlikleri yapılmıştır. Genelgede dinsel temelli sosyal hizmetlerin süreklileştirilmesi de istenmektedir.

Din eğitimi alanlar sosyal politikanın bir parçası olan sosyal hizmetleri nasıl ve neye göre yürüteceklerdir? Aldığı eğitim din üzerine olanlar farklı bir eğitim gerektiren sosyal hizmetleri hangi mantıkla yürüteceklerdir? Sosyal hizmetlerin din adamları tarafından idare edilmesinin gerisinde bu alanın sosyal politikanın bir parçası olarak değil de salt bir yardım işi olarak ele alınması yatmaktadır. İkincisi dini bütün insanların bu kurumlarda görev alması ile sorunların çözüleceği düşünülmektedir. Kidinci kadrolaşma ne cinsel tacizi, ne de şiddetin diğer türlerini önleyememiştir.

Hükümetin parolası; kamusal hizmet hakkı değil, vurgun!

AKP hükümeti döneminde yetiştirme yurtlarına dönük olumlu bir çalışma yapılmadığı gibi varolan yapıyı daha da geriletecek uygulamalar yapıldı. Uygulamalar, yoksullukla mücadele programları çerçevesinde "hak" kavramını "yardım" kavramına dönüştürmeye çalışan neo-liberal ideolojik saldırının sosyal hizmet alanındaki izdüşümüdür. Düzenlemelerdeki temel amaç sorunların çözülmesi değil, sosyal hizmetlerin "kamusal" hizmet olmaktan çıkarılıp özel kurumlar, vakıflar tarafından yapılır hale getirilmesidir. Bir başka deyişle hizmetin yardım kategorisini indirilmesidir. 7 Temmuz '05 tarihinde çıkarılan 5378 sayılı yasayla, 2828 sayılı SHÇEK Kanunu'nun 4. maddesinin yeralan "Korunmaya muhtaç çocuklara ilişkin sosyal hizmetler, ancak bu kanunla kurulan kurum tarafından yürütülür" hükmü yasadan çıkarılarak; "...sunulacak bakım ve diğer hizmetlerin kapsam ve bu hizmetleri verecek olan gerçek ve tüzel kişilerin izin, çalışma usul ve esasları ve diğer hususlar SHÇEK tarafından çıkarılacak yönetmelikle düzenlenir" hükmü eklendi. Böylelikle sosyal hizmetlerin özel kuruluşlar, vakıflar tarafından verilmesinin yolu da açılmış olundu.

AKP iktidarı yeni yasal düzenlemelerle hem sosyal hizmetleri kendi ideolojik görüşüne göre yeniden örgütlemeyi, hem de neo-liberal saldırı dalgasına uygun olarak piyasaya açmayı, sosyal hizmet olmaktan çıkarmayı kişisel yardımlara terketmeyi hedeflemektedir. Bu amaç önceki sermaye hükümetleri tarafından da benimsenmişti.

Sosyal hizmet alanında yaşanan sorunları kısmen de olsa çözmenin yolu bu alana yeterli kaynak, yeterli uzman kadro aktarmaktan; bilimsel temelde örgütlenen eğitim vermekten geçmektedir.

Apolet yasasına hayır!

Milli Eğitim Bakanlığı, öğretmenlik mesleğine yeni bir sistem getirmek iddiasıyla, eğitim emekçilerini performanslarına göre derecelendirerek "apolet" takmaya çalışıyor. "Öğretmenlik Kariyer Basamaklarında Yükselme Yönetmeliği"ne göre eğitim emekçileri her yıl ÖSYM tarafından yapılacak sınava girecek ve sınavda aldıkları puanın yanısıra, başarı, kıdem, eğitim gibi kıstaslar gözönünde bulundurularak derecelendirilecekler. Başka bir deyişle, eğitim emekçilerine apolet takılacak. Eğitim emekçileri, "başöğretmen", "uzman öğretmen", "öğretmen" ve "aday öğretmen" olarak bölünecek. Kariyer sınavı ile böylesi bir derecelendirmeye gidilmesi, emekçiler arasındaki dayanışmayı ve paylaşmayı ortadan kaldıracaktır. Çünkü bu uygulama ile, öğretmenler arsında bir hiyerarşi yaratılacak, aynı işi yapan öğretmenler için farklı ücret politikası uygulanacaktır.

Ayrıca kariyer sınavına girecek olan eğitim emekçileri, öğrencilerin yaşamakta olduğu eğitimde adaletsizliğin uzantısı olan bir takım sorunlara maruz bırakılacaklardır. Bölgesel farklılıklar sınav sonuçlarına yansıyacak, ayrıca bu sınavın yanısıra istenen kıstasları sağlamak adına adam kayırma ve siyasi kadrolaşmanın önü açılacaktır. Ayrıca, yasaya göre, kariyer sınavını kazanmalarına karşın hakettikleri kadrolara atanamayanların sınav sonuçları iki yıl sonra geçersiz sayılacak ve böylece bu süre yerleştirme sırasında bir tehdit unsuru olarak kullanılacaktır, böylece "sindirme" sözkonusu olabilecektir.

Böylesi bir uygulamanın eğitimde özelleştirme politikalarıyla, Özel Okullar Yassı ve Kamu Yönetimi Reformu ile eşgüdümlü olarak yürürlüğe sokulması tesadüf değildir. En temel insan hakkı olan eğitimin bir yük olarak görüldüğü, özel okul sektörünün eğitim sistemi içindeki payının %1,9'dan %10'lara çıkarılmaya çalışıldığı, öğretmen açığına rağmen 180 bin öğretmen adayının hala işsiz olduğu, eğitimde ve tüm diğer sektörlerde iş güvencesiz çalışmanın giderek arttığı düşünülürse "apolet yasası"nın kamu emekçileri hareketine indirilmiş bilinçli bir darbe olduğu görülür.

Tüm bu sebeplerden dolayı, eşit işe eşit ücret ilkesiyle bağdaşmayan, kamu emekçileri hareketini bölmenin ve eğitimde özelleştirme politikalarının bir parçası olan bu yasaya karşı mücadele edilmelidir. Eğitim emekçileri olarak bizler bu yasaya karşı çıkıyor, apolet istemediğimizi dillendiriyoruz. Bizler örgütlenmek, sendikalılaşmak, haklarımız ve özgürlüklerimiz için mücadele etmek kararlılığında olmalıyız. Bizleri sınıf kardeşlerimizden ayırmaya, "seçkinciliğe" özendirmeye çalışan bu yasaya karşı bilinçli ve örgütlü bir eylem hattıyla mücadele verecek, eğitim sistemindeki bu gidişata dur demek için sendikalarımızda, iş yerlerimizde biraraya geleceğiz, mücadele edeceğiz.

Eşit işe eşit ücret!

Apolet yasasına hayır!

Sosyalist Kamu Emekçileri/Ankara

Eğitim-Sen dava sürecine dair bir muhasebe

Yargıtay'ın Eğitim-Sen'in kapatılması yönündeki kararının ardından, 27 Ekim'de son kararını verecek olan yerel mahkemenin davayı düşürmesiyle (dava konusunun ortadan kalkmasıyla) birlikte eğitim çalışanları ve örgütü derin bir soluk aldı. Ancak yaşanan bu çalkantılı süreç 27 Ekim öncesi ve sonrası Eğitim-Sen açısından da önemli noktaları açığa çıkardı. Yani bu bakımdan defter kapanmış değil.

Dava sürecinde örgüt ilk önce iç hesaplaşma dönemine girdi. Genel merkez alt organları, alt organlar merkez yönetimini bu süreçten sorumlu tuttu. Yönetimleri paylaşan anlayışlar saldırı oklarını birbirine yöneltti. Birçok iddia ileri sürüldü. Günah keçisi arandı. Artık söylenenlerden çok niyetler tartışılmaya başlandı. Bu hesaplaşma sürerken eğitimde özelleştirme, apolet yasası, sözleşmeli çalıştırma, katkı payları, müfredat değişiklikleri vb. tüm sorunlar bir tarafa bırakılarak örgüt kapatma davasına kilitlendi.

Sorunun aşılması için hukuki bir manevra olarak hızla olağanüstü kurula gidildi. Tabanda tüzük kurultayı olarak tanımlanan bu süreç, bir hayli olaylı ve anti-demokratik bir biçimde gerçekleşti. Yönetim konuyu üyelerine tartıştırmadan, delegelerini Ankara'ya çağırarak ve sendika üyelerine kurul kapılarını kapatarak mahkeme konusu edilen "anadilde öğrenim" maddesini tüzükten çıkarttı.

Tüzük kurultayının ardından tartışmalar daha da alevlendi. Bu arada Eğitim-Sen MYK'sı oluşumundaki anlayışlar aynı mutabakat içinde kongreden iki gün önce "EBS" adını taşıyan bir sendikayı kurmuş bulunmaktaydı. Hemen ardından kulislerde birçok farklı sendika adı dolaşmaya başladı. Artık gazeteler, "Eğitim-Sen doğurdu" başlıklarını atıyordu. Üyeler neler olup bittiğini fısıltı gazetelerinden, yorumları kahve köşelerinden alıyordu. Bu süreç içinde toplu görüşmeler başladı. Türk Kamu-Sen'in TV'deki şovları izlenirken KESK birkaç sıradan basın açıklaması yapıyor, toplu görüşme metnine şerh koyup "Uzlaştırma Kurulu"na giderek vebalden kurtulmaya çalışıyordu.

Emekçilerin tüm beklentilerinin altında komik yüzdelik artış ve devletin üyelerin sendika aidatını ödeyecek yaygarasıyla final yapılmış oluyordu. Artık "parayı veren düdüğü çalar" tespiti yasayla tescilleniyordu. 27 Ekim tarihi yaklaştığında Eğitim-Sen'den kopuşlar başladı. Trabzon, İzmir, Mersin gibi büyük illerin bazı yönetimleri ve yanlarına alabildikleri kimi üyeler Eğitim-İş Sendikası adı altında mücadelelerini sürdüreceklerini açıklayarak Eğitim-Sen'den ayrıldılar. EBS'ye geçmeyeceklerini ilan edenler, ayrılanlar, küsenler, istifa edenler, kızıp bağıranlar derken Eğitim-Sen bir cadı kazanına dönüştü. 22-23 Ekim tarihlerinde illerde cılız basın

açıklamaları yaparak ve 27 Ekim'de kadrosal düzeyde bile olmayan Ankara eylemi sonrası Eğitim-Sen, davanın düşmesiyle kötü bir kabustan uyandı. Eğitim emekçilerinin örgütü kapatılmaktan kurtulmuştu! Artık mücadelesine kaldığı yerden devam edebilirdi. Geçmiş geçmişte kalmıştı. Acaba öyle miydi?

Eğitim-Sen nerede kalmıştı ki?

Herşeyden önce devrimci kamu emekçilerinin pratik tutumlarıyla bu süreçte sınıfta kaldığını söylemek mümkün. Temmuz'daki Tüzük Kurultayı'na yönelik hızlı bir çalışma ve farklı illerden örgütlenmiş inisiyatifleri yola çıkararak Ankara'da buluşturmuş olması olumlu bir adımdı ve süreç açısından anlamlı bir müdahaleydi. O gün Kurultay salonunun önüne üyelere karşı kurulan barikat ise örgütün üst yönetiminde görev alanların **"demokratik işleyiş"** ilkesine bakışlarını gözler önüne sermiş oldu. Devrimci kamu emekçileri olumsuzluklara rağmen Kurul salonuna girmiş müdahaleci olmuştu. Ancak Kurultay'ın bitişi ve dönüşten sonra, Kurul öncesi can havliyle oluşturulan yerel inisiyatifler yine devrimcilerin kendi elleriyle boşa çıkarıldı. Yeniden süreci değerlendirip inisiyatifleri pratik çalışmalarla örüp yükseltmek yerine kendi kaderine terkettiler.

Kapatma ile ilgili tarih yaklaştıkça devrimcilerin hareketlenmesi beklenirken tam tersi bir durum yaşanıyordu. Sorun çoğunun gündemine dahi girmiyor, tam bir suskunluk ve kabullenmişlik pratiği sergileniyordu. Oturduğu yerden söylenen, hareketin ihtiyaçlarını gözardı eden, görev ve sorumluluğu başkalarına havale eden bir atmosfer yaygındı. Oysa tüm söylemlerde "icazetçi, reformist, liberal" vb. olarak tanımlanan yönetimlerden sürece müdahale etmesini bekler bir pozisyona düşüldü. Bu iradesizlikle reformizme eklemlenerek aynı çemberin içine girdiklerinin farkında değiller miydi? Devrimci kamu emekçileri de süreci politik ve pratik olarak hazırlıksız karşıladılar.

Birazcık da Eğitim Sen'in ilkelerine göz atalım, mücadeleyle yarattığı ve yıllarca reformizm eliyle büyük bir tahribata uğratılan değerlere bakalım.

Eğitim-Sen'i oluşturan ana ilkelerden birisi demokratik merkeziyetçiliktir. 27 Ekim tarihine kadar örgütün karar organları üyeleriyle birlikte gelişmekte olan olumsuz süreci olumluya çevirebilmeliydi. Hareketi bir adım daha ileri sıçratmak zorundaydı. Bu, önderliğin bir gereğiydi. Genel Merkez bunun yerine kapalı kapılar ardında yaptığı görüşmelerle durumu kurtarmaya çalışarak ne kadar ademi merkeziyetçi olduğunu kanıtlamıştır. "Herşeyi açıktan söyleyemeyiz, örgütü iç tartışmalara sokamayız" söylemleri ise bir koca yalandır. Sayısız eylemi, direnişi yaratan bu üyeler değil miydi? Devlet tarafından örgütlülükleri kapatılırken fiili olarak mühürleri söken, alanlara dökülen aynı taban değil miydi? Yeterli bilgilendirme yapılması ve önüne planlanmış ve kararlıca uygulanan, sonuç almaya kilitlenen bir mücadele programı konulması halinde kaçacaklarını düşünmek kendi tabanına güvenmemek değil midir? Tabanına yaslanmayan hiçbir hareketin kendine yönelik saldırıları püskürtemediğine mücadele tarihindeki deneyimler yeterince ışık tutmuyor mu? Kendi örgütünüzden, tabanınızdan gizli saklı ne iş yapıyorsunuz? Bu tutum samimiyetten uzak değil midir? Eğitim-Sen akan süreçte ne yazık ki kendini vareden ve fiili-mücadeleyle yarattığı değerlerini unutmuştur.

Eğitim-Sen 27 Ekim'e kadar geçen sürede sermaye devletine karşı tüm gücünü seferber etmek yerine iç kavgalarla geçirmiş, her geçen gün üye kaybederek yoluna devam etmiştir. Kendisini güçlü kılacak değerleri tüketerek tarihinin en geri noktasına düşmüştür. Sendikayı emekçilerin örgütlü çıkarları yerine, yönetimdeki uzlaşmacı anlayışların çıkarlarını örgütün önüne dayatarak Osmanlı oyunlarının oynandığı bir arenaya dönüşmüştür. Bundan dolayı üye ile örgüt arasına kalın bir duvar örülmüştür. Eğitim-Sen birçok açıdan sınıfta kalmıştır.

Mahkemenin kararı açıkladığı ana kadar ise KESK Genel Merkezi, deyim yerindeyse kılını bile kıpırdatamıyordu. Sermaye tüm azgınlığıyla saldırdıkça KESK de o denli pasifize olmuştur. Sağlıktaki özelleştirme ve diğer saldırılar sürerken, Eğitim-Sen kapatılma noktasına getirilmişken, kendine bağlı iş kollarını örgütleyerek mücadeleyi yükseltmesi gerekirken iş kollarının ayrı ayrı örgütledikleri eylemleri dahi birleştirme iradesi gösterememiştir. Bütünlüklü saldırıları parçalı mücadele ile geçiştirmeye çalışmış ve fiyaskoyla sonuçlanmıştır.

Tüm bu olup bitenlere bakarak umutsuzluğa ve yılgınlığa kapılmak doğru değildir. Nesnelliği belirlemek başka, nesnelliği kabullenmek başka şeydir. Sermaye devletinin saldırıları arttıkça işçi ve emekçilerde biriken tepkinin açığa çıkması kaçınılmazdır. Önemli olan bu türden patlamalara önden hazırlıklı olmaktır. Uzun soluklu ve ısrarlı olmak, kamu emekçilerinin devrimci mücadele program ıetrafında birleşmek öncelikli görevimizdir.

Sosyalist Eğitim Emekçileri/İzmir

Yeni "Terörle Mücadele Yasası"nın asıl hedefi işçi ve emekçilerin hak mücadelesidir!

Sermaye düzeni kendisini tehdit eden toplumsal güçleri sindirmek, baskı altına almak için çeşitli yöntemler kullanıyor. Bunlardan biri de, yeni "Terörle Mücadele Yasa Tasarısı"dır. Bu tasarı ile işçi sınıfı ve emekçilerin insanca yaşam talebiyle yükselttiği her hak arama mücadelesi "terör eylemi" kapsamına alınıyor. Haklı ve meşru taleplerini savunanlar ise "terörist" ilan ediliyor.

Yasa ile terör tanımı genişletiliyor. Tasarıdaki 1. madde terörü şöyle tanımlıyor: "Bir yabancı devleti ya da uluslararası bir kuruluşu herhangi bir işlemi yapmaya yahut yapmamaya zorlamak ya da ülkenin ya da uluslararası kuruluşun temel anayasal, siyasi, hukuki, ekonomik ve sosyal yapısını bozmak yahut bu yapıyı istikrarsız kılmak için girişilen her türlü suç teşkil eden eylemler de terör sayılır" diyor. Görüldüğü gibi daha önceki yeni TMY Tasarısı ile "suç" tanımı uluslararası alanı da kapsayacak şekilde genişletilmiştir. Örneğin; taslak yasalaşırsa ABD ve İsrail'e dönük her türlü eylem –protesto gösterileri bile- suç teşkil edebilecek, dolayısıyla cezalandırılabilecektir.

Hemen nasıl "terörist" sayılacağımızı örnekleyelim; düşük ücretimizin yükseltilmesi, eşit işe eşit ücret, herkese ücretsiz sağlık ve eğitim hakkı, sendikalaşma hakkı vb. taleplerle yaptığımız her eylem, üretimden gelen gücümüzü kullanmamız "terör eylemi" kapsamına alınabilecek. Çünkü tasarıdaki 1. madde gereğince "ülkenin ya da uluslararası kuruluşun temel; anayasal, hukuki, ekonomik, sosyal yapısını bozmak" "suç" sayılıyor. Tasarıdaki 3. madde gereğince de "1. madde de belirtilen amaçlara yönelik suç işlemek üzere örgüt kuranlar veya yönetenler 5 yıldan 10 yıla kadar hapis cezası ile cezalandırılır" deniliyor. Buna göre haklı ve meşru her türden toplumsal muhalefet, işçi ve emekçi eylemleri, sendikal faaliyet "suç" sayılabilecek ve bu "suçu" işleyenler F tipi hücrelere gönderilebilecek.

Tasarıdaki maddeler sayınakla bitmez. Ama biz birkaç maddeye daha değineceğiz. Tasarıdaki bir maddenin hedefi de siyasi partiler, sendikalar, dernekler, vakıflar vb. kuruluşlardır. Bu madde şöyle diyor: "7. ve 8. fıkralarda belirtilen suçların; (bunların bir kısmını yukarıda örnekledik.) vakıf, siyasi parti, işçi ve meslek kuruluşlarına veya bunların yan kuruluşlarına ait bina, lokal, büro veya eklentilerinden veya öğretim kurumlarından veya öğretim yurtlarında veya bunların eklentilerinde yapılırsa bu fıkralardaki cezaların 2 katı hükmolunur". Buna göre demokratik kitle örgütleri, dernek, sendika vb. binalarında bilgilendirme toplantısı yapmak, eylem kararı almak dolayısıyla örgütlenmek yasaklanacak.

Tasarıdaki önemli bir saldırı maddesi de "nitelikli hal" adı altındaki madde 8/a'dır. Bu maddede "bu kanun kapsamına giren suçların kamu görevinin sağladığı nüfusu kötüye kullanmak suretiyle işlenmesi halinde verilecek ceza yarı oranında arttırılır" denilerek kamuda çalışan işçi ve emekçilere daha katmerli cezalar öngörülmektedir.

Taslakta sıkıyönetim dönemlerinde dahi uygulanmayan yaptırımlar sözkonusu. Örneğin, taslağa göre tutuklu ve hükümlüler cezaevlerinden polisler tarafından alınarak, defalarca sorgulanabilecekler.

Taslakta Kürt halkı da unutulmamış. İş o noktaya vardırılmış ki, Kürt halkının geleneksel renkleri olan sarı-kırmızı-yeşil renklerine dahi yasak getirilebiliyor. Bu renkleri taşımak "suç" sayılabiliyor.

Taslağın dikkat çeken bir yönü de itirafçılığın teşvik edilmesidir. Gerektiğinde itirafçı ve ailesine estetik operasyondan yurt dışına kaçırmaya, maddi destekten silah taşımaya kadar bir dizi olanak sağlanıyor. Bu madde ile toplumsal muhalefet kontrol altına alınmaya çalışılmaktadır.

Kısacası TMY Tasarısı ile yapılmak istenen, OHAL ve sıkıyönetim dönemlerini aratmayacak uygulamalara geçiştir.

Tasarıdaki saldırılar sayınakla bitmez. Sermaye devleti işçi ve emekçilerin örgütlenmesinden, hakları için mücadele etmesinden öyle bir dehşete kapılıyor ki en küçük bir örgütlenmeyi daha baştan ezme yoluna gidiyor. İşçi sınıfını ve emekçileri tam bir keyfilikle "terörist" ilan ediyor. İnsanca yaşamak isteyen işçi ve emekçileri, sözleşmeli personel olmak istemeyen eğitim ya da sağlık emekçilerini, parasız eğitim diyen öğrencilerini, F tipleri kapatılsın, tecrit kaldırılsın diyen tutsak yakınlarını, barınma hakkı isteyen halkı "terörist" ilan ediyor. Özetle sermaye devleti bu tasarı ile toplumsal muhalif güçlerin tümünü ezmek, sindirmek istiyor. Bu nedenle yeni Terörle Mücadele Yasa Tasarısı'na karşı mücadele etmek hepimizin görevidir. Çünkü bu saldırıları durduracak güç, işçi sınıfı ve emekçilerin birleşik, örgütlü mücadelesidir.

Sosyalist Kamu Emekçileri/Kayseri

Fiyatı: 500.000 TL * **Sayı:** 10 * Kasım 2005 * **Yayıncı:** EKSEN Basım Yayın Ltd.Şti. * **Sahibi ve S.Y. İşl. M.:** Gülcan CEYRAN * **Baskı :** Özdemir Matbaacılık/İSTANBUL
EKSEN Yayıncılık Büroları Merkez: Eksen Yayıncılık Mollaşeref Mh. Turgut Özal Cd. (Millet Cd.) No: 50/10 **İstanbul** Tel: 0 (212) 534 32 39 Fax: 0 (212) 6356993